

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΕΛΕΟΥΣ

Ἀπέναντι τοῦ φθινοπωρινοῦ ἡλίου, ὅστις, δῶν μελαγχολικῶς ὀπισθεν τῶν γλαυκῶν γραμμῶν τῆς Αἰγίνης, φαίνεται ἀποτεινῶν πρὸς τὴν φθισιῶσαν φύσιν ὑστατον ματαίας παρηγορίας ὠχρὸν μειδιάμα, καὶ ἐν παραθύρω τι τοῦ μεγάλου Ἀσύλου τῆς ὁδοῦ Κηφισσίας, κάθηται νεαρά κόρη τοῦ ἑλέου. Ὑπὸ τὸν ἀπέριττον λευκὸν τῆς κεκρύφαλον καὶ τὸ πλατὺ καὶ καθάριον, ὡς ἄλλως ἀγιότητος, περιτραχήλιόν τῆς, ἀναδείκνυται ζωηροτέρα ἢ ὠχρότης τοῦ κατατεθλιμμένου καὶ κατίσχνου προσώπου τῆς, καὶ διὰ χειρὸς διαφανοῦς καὶ ὀστεώδους στηριζούσα τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τῆς σιαγόνας, εὐθύνει μακρὰν καὶ ἀορίστως τὸ πεπονημένον βλέμμα τῆς. Ἐν τῇ κατηφείᾳ δὲ τῆς ἐσπερινῆς τοῦ Σεπτεμβρίου πενθίμου γαλήνης εἶνε ἔρμαιον τῶν θλιβερῶν λογισμῶν τῆς.

Οὐδὲν νεανικῆς ἀκμῆς ἐρυθρὸν σημεῖον στίζει τὴν πελιδνὴν μονόχροιαν τῆς μορφῆς τῆς, καὶ ἐὰν μὴ, ἀπὸ τῶν κογχῶν τῶν κοίλων ὀφθαλμῶν τῆς περιβαλλομένων ὑπὸ ἰόχρου κύκλου, σφραγίδος ταλαιπωριῶν, ἐπρόβαλλε περίτρομον, ὡς ἀπὸ τάφου, τὸ θολερὸν καὶ ἀμυδρὸν γλαυκὸν βλέμμα τῆς, εὐκόλως ἠδύνατο νὰ ἐκληφθῆ ὡς ὄψις νεκρᾶς, ὑπὸ μαγνητισμοῦ κινουμένης. Ἐνώπιόν τῆς ἔχει τὴν μελαγχολικὴν εἰκόνα τοῦ φθινοπώρου, ἧς αὐτὴ ἀποτελεῖ τὸ ἀναγκαῖον συμπλήρωμα Ὑπὸ τὰς πρώτας δηλητηριώδους πνοὰς πίπτουσι τὰ ὠχρὰ φύλλα, ἡ ἀηδὼν φυγαδεύεται θρηνώδης, ἀνακαλυφθεῖσα ἐπὶ τῶν γυμνῶν κλώνων, ὃ ρύαξ πτήσσει ῥιγῶν ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τοῦ πρώτου θυελλώδους νέφους, καὶ σιγηλὸν καὶ πένθιμον σκιάφως, ὡς ἀπὸ λύχνου ἡμισθέστου μνήματος, καλύπτει τὴν ἀγωνιῶσαν φύσιν. . . Πτήσσει καὶ τὸ πνεῦμα τῆς Εἰρήνης ὑπὸ τὸν ζόφον τοῦ παρελθόντος εἰς ὃ πλανᾷ τὸ ταλαίπωρον πνεῦμά τῆς.

* *

Εἶνε μακρὰν, πολὺ μακρὰν· εἰς ἀπόστασιν δέκα καὶ πλέον χρόνων. Περί τὴν μικρὰν καὶ θαλπερὰν, ὡς φωλεά, ἐστὶ τῆς οἰκογενείας τῆς, αὐξάνουσιν ἐν εὐτυχίᾳ ἐπαρκεῖ, ἀγάπη καὶ εἰρήνη δύο κορασίδες ὑπὸ τὴν αἰγίδα δύο γονέων. Αὐτὴ εἶνε ἡ πρεσβυτέρα, ἡ πραοτέρα, ἀλλὰ διὰ τοῦτο δυστυχῶς καὶ ἡ δυστυχιστέρα. Εἶναι ἠπία, ἀγαθωτάτη καὶ εὐαίσθητος, ἀπέριττος καὶ ἀφελεστάτη, τὴν ἰδιοσυγκρασίαν ἀσθενικὴ μᾶλλον, ἡ Εἰρήνη, ἡ γλυκεῖα ξανθὴ, πειθηρὰ καὶ ὑπήκοος, ἄνευ ἀντιλογιῶν καὶ παρατηρήσεων, ἄνευ γνώμης καὶ θελήσεως, ἀλλὰ δεχομένη τὴν ἀλλοτρίαν ὡς ἀνάγκη πάντοτε. Ἡ ἄλλη, ἡ κοντὴ καὶ μελάγχρους Θεανὼ μὲ δύο μικροῦς καὶ στοργγύλους ὀφθαλμούς, εἶνε ἡ ἄκρα αὐτῆς ἀντίθεσις. Φύσις παράφορος καὶ ἄστατος αὐτῆ, πονηρὰ, ἰσχυρογνώμων καὶ ἰδιότροπος, ἐξ ἐκείνων εἰς ἧς ὁ βίος εἶνε πλήρης ἐλαττωμάτων, παρατηρητικὴ καὶ διεστραμμένη, αἰωνίως παραπονουμένη καὶ ἀπαι-

τητικὴ, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως τετραπέρατος κόλαξ, ἐπιβάλλει εἰς τοὺς ἀπλοῦς γονεῖς τῆς τὴν ὑπεροχὴν ἀπὸ τῆς ἀδελφῆς τῆς ἐν πᾶσιν, ὅπερ εἶνε ὁ μόνος πόθος τῆς, καὶ τὴν μείζονα στοργὴν καὶ ἐκτίμησιν. Εἰς τὰς ἀπαύστως παρεκτροπὰς καὶ ἀφροσύνας, ἧς τὸ πλεῖστον ἐν κακεντρεχῇ ἐπιγνώσει πράττει, τῇ ἀντιτείνει πάντοτε ἡ λογικὴ Εἰρήνη, ἠπίως παραινοῦσα αὐτὴν καὶ συμβουλευούσα καὶ μετριοφρόνως καταγγέλλουσα εἰς τοὺς γονεῖς τῆς. Ἄλλ' ἐκ μὲν τούτων σχεδὸν βαναύσως ἀποπεμπομένη, ἐν ἐκείνῃ δὲ διεγείρουσα παιδικὴν ὀργὴν, ἀλλ' ἧς διαλυομένης ἀπομένει, ὀλονὲν ἐπισωρευόμενον, κρύφον καὶ διαρκές μῖσος.

Κατὰ πάντα τὰ λοιπὰ ἡ οἰκογένεια εἶναι λίαν εὐτυχῆς, οἰκογένεια τάξεως ἀξιολόγου, μὲ τὴν κοινωνικὴν ὑπόληψιν, τῶν φίλων τὴν ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν καὶ τὴν οἰκιακὴν εἰρήνην, τὴν ἐξ ὁμοίων γονέων, εὐχαριστημένων ἐκ τῆς τύχης τῶν. Αἱ ἐσωτερικαὶ διαμάχαι τῶν μικρῶν ἔτι τέκνων δὲν φθάνουσι νὰ ταραξῶσιν ἐκτεινόμεναι τὴν γαλήνην τοῦ βίου τούτου.

Τὰ ἔτη τῆς παιδικῆς ἡλικίας παρήλθον οὕτως ὡς καθαρὰ αὐγὴ ἀπατώσα διὰ τῆς πρώτης αἰθρίας περὶ τῆς διαρκείας τῆς, διότι ὀπισθεν λοφίσκου κρύπτεται νέφος θυελλοφόρον. Καὶ τὸ νέφος τοῦτο, τὸ σχηματισθὲν ἐκ τῶν ἀγῶν ἀτμῶν τῆς ὠραίας γαλήνης τῆς ψυχῆς τῆς Εἰρήνης, ἦτο ἐραστῆς ὀλέθριος. Ὁ γόνος οὗτος δαίμων, ἐγγωρῆσας ἐν τῷ δεσμῷ τῶν τεσσάρων τούτων ὑπάρξεων, ἐνέσπειρε τὴν διχόνοιαν καὶ τὸν ὄλεθρον. Ἡ ἐρατεινὴ χάρις καὶ τὸ ἀθῶν θέλημα τῆς εὐαίσθητου Εἰρήνης, μορφωθείσης εἰς κόρην καλὴν καὶ ποθεινὴν, εἴλκυσε τὸν ἀθέμιτον πόθον τοῦ ποταποῦ τούτου τέρατος, τοῦ ὑπὸ μορφὴν εὐγενοῦς νεανίου. Ἄλλ' αἱ ἠθικαὶ καὶ εὐαίσθηται ψυχαί, ὡς ἡ Εἰρήνη, εἶναι ἀπρόσιτοι εἰς τὰς πρώτας ἐφόδους τοῦ ἔρωτος, τότε δὲ μόνον παραδίδονται, ὅταν, διὰ συλλογισμῶν καὶ σοφισμάτων, νομίσωσιν ὅτι περιέβαλον αὐτὸν διὰ τοῦ βαπτίσματος τῆς ἰδίας ἠθικῆς καὶ τῆς θέμιδος. Ὁ δ' αἰσχρὸς ἐραστῆς, μὴ δυνάμενος νὰ πλησιάσῃ τῷ αὐτῆν ἀρετῆν, προσποιεῖται ὅτι ῥίπτεται ἐπὶ τῆς ἐτέρας, καρδίας ἀνοικτῆς καὶ ἐλευθερίας, καὶ ὀπισθεν τοῦ ὄργανου τούτου, μηχανώμενος φίλτρα δελεαστικὰ καὶ δόλους ἀνοσίους, δεικνύων δῆθεν πάθος γοητευτικὸν ἐν τῷ ψευδεῖ του πρὸς τὴν Θεανὼ ἔρωτι, σαγηνεύει ἐπὶ τέλους τὴν ἀφελῆ Εἰρήνην.

Τοῦτο κατορθώσας, ὁ ὀλέθριος δαίμων, δὲν ἔχει πλέον ἀνάγκη μέσων καὶ δολοπλοκιῶν καὶ περιφρονεῖ φανερώς καὶ ἀποτόμως τὸ κοῦφον ὄργανον, ὅπερ ἠνάγκαζεν αὐτὸν τέως νὰ ἀσφυκτιᾷ θανασίμως, προσποιούμενον μανίαν ἔρωτος πράγματι δὲ μὴ αἰσθανόμενον πρὸς αὐτὸ εἰμὴ ἀπέχθειαν, μόνον ὡς ἐκ τῆς παχυλῆς καὶ ἀπολύτου πρὸς αὐτὸν, ὄντος τύπου ἀψικόρου, παραδόσεώς του. Καὶ τὸ ἰσόβλον μαρσίπιον, ὅπερ ἔχει ἀντὶ καρδίας, τὸ πλήρες παθῶν κτηνωδῶν καὶ πόθων ἀθεμίτων, ἀνοίγει τώρα καὶ ἐκχέει ἐπὶ τῆς παρθερικῆς ἀγνόητος τῆς δυστήνου Εἰρήνης. Ἄλλ' ἡ προσπεποιημένη τούτου μανία, εἶνε ἀληθῆς διὰ τὴν παράφορον Θεανὼ, συνέχουσα

αὐτὴν σύμπασαν, ἐμπαθῶς, διαπύρως. Εἶνε ἔρμαιον ἀναίσθητον εἰς τὴν βορὰν τοῦ τέρατος, ὅπερ οὐδὲ νὰ τὴν ἀτενίσῃ ἤδη ἀξιοῖ. Τὸ πάθος τῆς οὕτω περιέρχεται εἰς τὸν φοβερὸν βαθμὸν τοῦ ἔρωτος ἐκείνου, ὃν ἐξερεθίζει διαβρωτικὴ ζηλοτυπία, ἡ ἐξ ἀπάτης ὀργὴ καὶ ἡ συνείδησις ὅτι οὐ μόνον δὲν εἶναι ἀμοιβαῖος, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἀντ' αὐτῆς ἀπευθύνεται εἰς ἀπεχθέστατον πρόσωπον. Λύσσα καταλαμβάνει τὴν μοχθηρὰν καὶ ἀναβράζουσαν συγχρόνως ὑπὸ τοιοῦτου ἔρωτος ψυχὴν τῆς, ὁρώσης ἀπὸ τῆς παγίδος τὸν δόλον, καὶ κατ' ἀρχὰς προσπαθεῖ ἐν ἑαυτῇ καὶ δι' ἑαυτῆς νὰ διεξαγάγῃ τὴν πάλην, ἔρωτοτροποῦσα, προσπίπτουσα, ἰκετεύουσα ἀπειλοῦσα, πασὰς τὰς πηγὰς τῆς πολυτρόπου φύσεώς τῆς ἐξαντλοῦσα, ἀλλ' ἐκεῖνος μένει ἄκαμπτος, προσκεκολλημένος ἐπὶ τοῦ ζῶντος πτώματος τοῦ θύματός του. Μαίνεται ἡ Θεανώ, καὶ ὑπὸ τὴν σκωρίαν τοῦ πάθους, ὅπερ διαβιβρώσκει τὴν καρδίαν τῆς, καὶ ὅπερ ἀναγκάζεται νὰ συγκρατῇ ἐν ἑαυτῇ, ἐλπίζουσα πάντοτε, ἐγένετο πελιδνὴ, ὀστεώδης, φοβερά. Ἀλλὰ τέλος δὲν ἀντέχει καὶ περιελοῦσα εἰς τὸ ἀκρότατον τῆς ἀπελπισίας, καταπλησθεῖσα δὲ σύμπασα ὑπὸ ἐνὸς μόνου αἰσθήματος, τοῦ μίσους, ἐκχέει ἡμέραντινα τὴν χολὴν τῆς εἰς τοὺς ἀμερίμνους γονεῖς τῆς, καταγγέλλουσα ἐν φοβεραῖς ὑπερβολαῖς καὶ αἰσχροτήτι τοὺς ἔρωτας τῆς ἀδελφῆς τῆς.

Ἐν τούτοις ἡ μήτηρ, ἡ μᾶλλον τοῦ πατρὸς συμπαθοῦσα τῇ Εἰρήνῃ, γηραιὰ ἤδη καὶ ἀσθενική, πάτχει χρόνιον καρδιακὸν καρκίνον, ὑποσκάπτοντα τὴν ὀσημέραι κλονιζομένην ἐπὶ μᾶλλον ὑγίαν τῆς, καὶ ὑπὸ τὸ πλῆγμα τῆς εἰδήσεως ταύτης δὲν ἀντέχει ἐπὶ πλέον νὰ φέρῃ τὸν ἐπαχθέστατον φόρτον τοῦ βίου. Εἰς τὴν βορᾶν τῆς ἐπιπέσει καὶ τὸ κενεὸν πρὸς τὴν οἰκτὴν μαρτυρίαν, καὶ ἐν διαστήματι ὀλίγων ἡμερῶν, εἰς αὐτὰς τὰς προδοτικὰς ἀγκάλας, ἃς ἐνόμιζε τέως ὅτι μόνη κατέχει, καὶ τὰς ὁποίας μέχρι ἐσχάτων στιγμῶν κατηρᾶτο, ἡ ταλαιπώρος μήτηρ παραδίδει τὴν τελευταίαν πνοήν, εἰς συγγνώμην καὶ εὐχὴν ἐξαγνιστήριον.

Ὁ πατήρ, τυφλὸς ὑπὸ τοῦ πένθους καὶ ὑπὸ τὸ ἄλγος τῆς διττῶς τραθείσης καρδίας του, δυσμενέστατος δ' ἀνέκαθεν πρὸς τὴν πρωτότοκόν του, ἀποδίδει τὰ πάντα εἰς τὴν δύστηνον Εἰρήνην καὶ ὑπὸ τῆς θηριώδους Θεανοῦ, ἐξαγριούμενος καταρᾶται καὶ ἀποκηρύττει βδελυκτῶς τὴν ἄτιμον καὶ δολοφόνον κόρην ἐγκαταλείπων αὐτὴν ἀνηλεῶς εἰς τοὺς ὄνυχας τοῦ ἔραστοῦ τῆς, ὅπως τὴν συντηρήσῃ διὰ βίου, καὶ παραλαβὼν τὴν πιστὴν καὶ προσφιλεῖ του δευτερότοκον καὶ τὰ μικρὰ του ὑπάρχοντα, φεύγει διὰ παντὸς μακρὰν τοῦ τόπου, τοῦ προσεσνήσαντος τόσον δεινὸν καὶ τόσον πένθος ἐν τῷ οἴκῳ του.

Ἡ ἀρόπτος αὕτη καὶ λίαν δυσάρεστος τροπὴ τῆς περιπετείας του, εἰς ἣν μετ' ἀδιαφορίας κτήνους ἀφίθη ἀπλῶς πρὸς ἡδονήν, ὃ ἔραστῆς ὃ ἀλάστωρ, τῷ παριστά τὴν ἀληθῆ θέσιν του, ἥτις οὐδὲν τὸν εὐαρεστεῖ. Κορεσθεὶς ἐκ τῆς διαφθορᾶς τῆς δύστηνου παρθένου, καὶ ἰδὼν, ὅτι ἤδη, οὐ μόνον

οὐδὲν πλέον δύναται νὰ τῷ χρησιμεύσῃ ἀλλὰ καὶ ὅτι τῷ ἀποκλείει διὰ βίου τὴν ἐλευθερίαν του, τὸ πρῶτιστον τοῦτο ἐνστικτον τοῦ θηρίου, οὐδὲν ἄλλω, μετὰ τετράμηνον, δυσκοινοῦται νὰ ἀπαλλαγῇ αὐτῆς. Ἐπί τινος, ἐν τούτοις, ἐβδομάδας, ἀπὸ τῆς παραδόσεώς τῆς καὶ εἰς τὴν ἠθικὴν του κυριότητα, εἶχε τὴν γενναιοφροσύνην νὰ τηρήσῃ τὸ σῶμά του εἰς ταπεινὴν τινα τῶν ἀγνίων τρώγλην, καὶ μόλις κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἡ ἀθλία ποταπότης καὶ ἡ τερατώδης φύσις του ἤρξαντο διαφανόμενα εἰς τὴν τέως ἀγνώως ἔρῳσαν, καί περ καιρίως τραθεῖσαν καρδίαν τῆς ταλαινῆς Εἰρήνης. Ἐκτοτε δρᾶμα σπαρακτικὸν ἀνεπίσσεται νυχθήμερον ὑπὸ τὴν πενιχρὰν στέγην τοῦ οἰκήματος. Τὴν πικρὰν μετάνοιαν ἐκ τοῦ ἀμαρτήματος τῆς ταλαιπώρου κόρης, παρεμύθει, ὀπωσοῦν, τέως ἡ ἡ ἰδέα τῆς συζυγικῆς διαδιώσεως καὶ ἠλπίζεν ἡ δύστηνος ὅτι τοῦλάχιστον ἀφοσιουμένη εἰς ἀγαθὴν καὶ ἐνάρετον, φεῦ! ἐτόλμα νὰ εἴπῃ τὴν λέξιν ταύτην, συζυγίαν, καὶ τὴν φιλόστοργον ἀνατροφὴν τῶν τέκνων τῆς, νὰ ἐκπλύνῃ μέρος, ἔστω καὶ μικρότατον, τοῦ ἀμαρτήματός τῆς. Ἡδύνατο ἡ δυστυχὴς νὰ ὄνειροπολήσῃ τοιοῦτον μέλλον, διότι ἔβλεπεν εἰσέτι τὸν ἔραστὴν τῆς διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἔρωτος, καὶ ἐπίστευεν ὡς ἰερὰς τὰς ἀτίμους ὑποσχέσεις του.

Ἀλλ' ἤδη τρέμει διαβλέπουσα ὑπὸ τοὺς λόγους καὶ τρόπους του τὸ ἀληθὲς μέλλον, ὅπερ τὴν ἀναμένει καὶ ὀδύρεται κρυφίως ὑπὸ βαρεῖας τύψεως καὶ θρηνηῖ, ἰκετεύουσα τὸν διαφθορέα τῆς νὰ τὴν εὐσπλαγχνισθῇ τοῦλάχιστον ὑπὲρ τοῦ ὄντος ἐκείνου, τοῦ ἀθώου καὶ ἀτυχοῦς, ὅπερ ἐκαρποφόρησεν ἐν ἑαυτῇ ὃ στυγερὸς ἔρως του. Μάτην ἐκεῖνος προσπαθεῖ διὰ ψευδῶν ὑποσχέσεων νὰ τὴν καθησυχάσῃ. Ἐχει μάλιστα, τὰ τέρατα, τὴν θηριώδη τόλμην νὰ τῇ ὀρίσῃ καὶ προσεχῆ τῶν δεινῶν τῆς λύσιν, νομιμοποίησιν τουτέστι τῶν δεσμῶν τῶν διὰ τοῦ ἱεροῦ κύρους τοῦ γάμου... Παρέρχονται ἡμέραι πολυλαί, ἀναβολαὶ ἀπελπιστικαὶ διαδέχονται τὰς ἀναβολὰς, δυσπιστεῖ αἰωνίως ἡ ὥχρᾶ μάρτυς, δὲν παύεται τῶν δακρῶν καὶ τῶν σιγηλῶν θρήνων, οὐς, φοβουμένη τὸν μελλόνουμνον σύζυγον δικαιολογεῖ παντοιοτρόπως, ἐπίσταται τελευταία τις προθεσμία, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Εἰρήνης, στεγανοῦνται κατὰ τῶν δακρῶν, λάμπει δὲ πικροτάτης χαρᾶς φαίνεται ζωπουροῦσα αὐτοὺς εὐελπίστως...

Ἡμέρα τις, ἐν τούτοις, παρέρχεται, νύξ ἐπακολουθεῖ, ἡγεῖ μεσονύκτιον καὶ ἡ αὐγὴ ὑποφώσκει, ἡ δὲ τλήμων Εἰρήνη μόνη πρὸ τοῦ δυσμενοῦς εἰδώλου τῆς Θεοτόκου, ἐκχέει χειμάρρους δακρῶν ἐν λυγμοῖς καὶ μετανοίαις, ὅπως τὴν ἐξευμενίσῃ, καὶ ἐν τῇ ὀρφανείᾳ καὶ ἐρημίᾳ τῆς ἐν τῷ κόσμῳ, τῇ δεῖξῃ ὁδὸν σωτηρίας ἀπὸ τῆς μαύρης αὐτῆς ἀπογνώσεως.

* *

Μετὰ δύο ἡμέρας ἡ ἀπελπισία τῆς ἔφευγεν αὐτὴν ἀσκόπως πρὸς τὴν εὐρείαν λεωφόρον τοῦ μεγάλου Ἀσύλου, ἐν ᾧ ἀποταχθεῖσα παντὶ ἀλγεινῷ ἐγκοσμίῳ, ἀπεφάσιεν, ὑπὸ τὸ

λευκόν και σεμνόν τῆς ἀδελφῆς τοῦ ἐλέους ἔνδυμα, και ἀπέ-
ναντι ἀπ' εὐθείας τοῦ ἀσπίλου οὐρανοῦ, νὰ ἐξαγνίσῃ τὸ πα-
ρελθόν διὰ μονασμοῦ ἰσοβίου. Τὸ ἐλπίζει τοῦτο, διότι εἶνε
μόνη ἐν τῷ κόσμῳ, τοῦ βιωτικῷ μαρτυρίου τῆς μόνης μάρτυρος
και ἀπόδειξις, και ἐν τῇ νυκτὶ τῆς συμφορᾶς τῆς δύναται εἶτι
νὰ νομίζεται εὐτυχῆς διὰ τοῦτο. Διότι ἡ Πηγὴ τοῦ Ἑλέους
και Μήτηρ, ἐν τοῖς ὄδυμοῖς τῆς μετανοίας τῆς, ἐφάνη τέλος
τῆ δυστήνῳ μάρτυρι ὡς ἐξίλαστηρίως μειδιάσασα, εὐσπλαγ-
χνισθεῖσα πρὸς τσαύτην συμφορὰν και εἰσακούσασα τῆς μό-
νης δυνατῆς και τελευταίας ἐκείας τῆς ἀπεγνωσμένης κόρης
και τῆ ἐπαύριον τῆς ἀτίμου τῆς ἐγκαταλείψεως, ἐξήγησεν
ἐαυτὴν σωματικῶς και διὰ τὸν κόσμον τοῦλάχιστον, ἀπορρί-
ψασα νεκρὸν τὸ σπαράττον τὴν καρδίαν τῆς ἄγος.

ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ Ι. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ

Η ΑΧΑΡΙΣΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Ἡ ἀχαριστία ἦν ἔδειξαν οἱ ἄνθρωποι, πρὸς ἐκείνους οἵ-
τινες ἀνέλαβον τὴν ἀνθρώπῳ τῶν κοινωνιῶν, πρὸς ἐκείνους
οἵτινες προεμάχησαν ὑπὲρ μιᾶς μεγάλης ἰδέας, ἡ ἐνός με-
γάλου σχεδίου, πρὸς ἐκείνους οἵτινες ἀνέλαβον νὰ ἐξαγά-
γῳσιν αὐτοὺς τῆς πλάνης, και τῆς δεισιδαιμονίας, και οἵ-
τινες ἀνέλαβον νὰ ποδηγετήσωσι και διδάξωσιν αὐτοὺς εἶνε
ἀξιοσημείωτος.

Οἱ μὲν ἀνέβησαν τὸ ἰκρίωμα, οἱ δὲ ἐπλήρωσαν τὰς φυ-
λακὰς, και ἄλλοι ἄλλως ἔπαθον.

Ὁ τῆς Μαίας Φαιναρέτης υἱὸς ἀντιταξάμενος κατὰ τῆς
τότε ἀχαλινώτου κοινωνίας, και θελήσας νὰ ἐξαγάγῃ τοὺς
συμπολίτας τοῦ τῆς πλάνης ἔπιε τὸ κώνειον.

Ἡ ἄκρα δικαιοσύνη ἐρραπίσθη ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἀρι-
στείδου, και ὁ Θεμιστοκλῆς, ἡ ζωογονοῦσα δημιουργοῦσα
και σώζουσα αὐτὴ μεγαλοφυΐα, ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ
εἰς τὴν αὐλὴν τῶν Περσῶν· τί νὰ εἴπῃ τις περὶ Μιλτιάδου,
και τί περὶ Ἀλκιβιάδου; ἐπεχείρησε τὴν κατὰκτησιν τῆς
Σικελίας, και δὲν προεμάντευσε τὴν ἀχαριστίαν τῆς πα-
τρίδος του. Ἀλλὰ και ἐν τῇ ἐξορίᾳ βιοῦντες οἱ Θουκυδίδαι
συγγράφουσι τοὺς Πελοποννησιακούς των.

Ὁ Κικέρων μὲ τὴν μελίρρυτον γλῶσσάν του φονεύεται
ὑπὸ τῆς Ρωμαϊκῆς τριανδρίας, και ἐπὶ τῆς πλευρᾶς τοῦ
Ἰουλίου Καίσαρος ἐμπύγνηται τὰ ἐγχειρίδια τῶν Βρούτων.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὁ διαπρύσιος κήρυξ τῶν ἀρχῶν
τοῦ Ναζωραίου λιθοβολεῖται.

Ὁ Κολόμβος!!!! ὁ ἐπιχειρηματικὸς και παράτολμος θα-
λασσοπόρος, περιπίπτει εἰς δυσμένειαν ἐστεμμένου τυράννου,
και δέσμιος ἐπιστρέφει ἐκ τῆς γῆς του, εἰς τὴν Ἰσπανίαν,
τηκόμενος δὲ και ἀπηλπισμένος, ἀποθνήσκει ὁ ἀνακαλύψας
τὸν νέον κόσμον και μόνη τοῦ υἱοῦ ἡ φιλοστοργία ἀποδί-
δει τὰ νόμιμα τῷ τεθνεῶτι.

Ὁ Μίλτων μὲ τὸν ἀπολεσθέντα παράδεισόν του τυφλοῦ-
ται, ὁ Τουρκουάτος Τάσσος μὲ τὴν ἀπελευθερωθεῖσαν Ἰε-
ρουσαλὴμ ρίπτεται εἰς τὸ δεσμωτήριον, και παράφοροι ἐπα-
ναστᾶται σύρουσιν εἰς τὸ ἰκρίωμα τὸν Ἀνδρέαν Σχεγιέρον.

Οἱ Ροβεσπιέρ και Δαντῶν, οἱ διδάσκαλοι οὗτοι τῶν
λαῶν, οἱ θεμελιωταὶ οὗτοι τῆς ἐλευθερίας και ἰσότητος τῆς
Γαλλίας, ἀνέρχονται και αὐτοὶ τὸ ἰκρίωμα.

Φεῦ! και πόσοι ἄλλοι μεγάλοι αἰρεσιάρχαι, πόσοι κενό-
τόμῳ φιλόσοφοι, πόσοι θιασῶται τῆς ἀληθείας και τοῦ πο-

λιτισμοῦ λάτρες, δὲν παρεδόθησαν εἰς χεῖρας ἐμμανοῦς και
φρενητιῶντος ὄχλου!!!

Ἐχει δίκαιον ὁ περίπυστος τῆς Γερμανίας ποιητής, λέ-
γων ὅτι εἶνε φοβερόν νὰ ἔχη τις περισσύτερον πνεῦμα ἀπὸ
τοὺς συμπολίτας του, και ὅτι διὰ τοῦτο ὁ Σωκράτης εὔρε-
τὸν θάνατον. Μέγα δίκαιον εἶγεν ὁ Βειλάνδος.

Ἀλλὰ πάντα ταῦτα ὑπερέβαλε και ἐπεσείασε τὸ ἐν
Γολγοθᾷ ἐγκλήμα.

Ὅλα ἀχαριστία!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Δ. ΡΕΙΔΙΑΔΗΣ

ADDIO

Addio και ἀστραπηδὸν χωρεῖ, σ' ἐγκαταλείπει,
και σὲ ἀφίνει ἀναυδὸν ὠχρὸν συντετριμμένον·
ὁ νοῦς σου στροβιλίζεται σὲ κεραυνεῖ ἡ λύπη
και μένεις ἄνθος εἰς ὄδῳ γωνίαν ἐρριμμένον.

Μόνον ὁ ἄδης ὄφειλε τοιαύτην φράσιν μόνον
ἐκ τοῦ στυγοῦ ἐρέθους του χαϊρέκακος ν' ἀρθρώσῃ
νὰ χύσῃ τὸν δρυμύτερον τῶν ἀνιάτων πόνων,
και ἐν μιᾷ τὸ παρελθὸν στιγμῇ ν' ἀποτεφρώσῃ.

Και ὄχι χεῖλη προσφιλοῦς ὑπάρξεως Ἐκείνης.
Ἐκείνης, ἦν ἐλάτρευσα μὲ δλην τὴν ψυχὴν μου
ὡς πολικὸν ἀστέρα μου μέσῳ φρικώδους δίνης,
ἦν εἶχον μόνον δνειρον και μόνην προσευχὴν μου.

Και ὁμως... τρέμω, φρικιῶ, μ' ἀποστατεῖ ἡ μνήμη
τὸ ἦκουσα τὸ φραγκικὸν ἐκεῖνο τῆς «Addio»!!
ὡς ἐχιδνα ἐδάγκασε τὰ σπλάγχνα μου και οἶμοι.
διπλὴν ὀδύνην ἔκτοτε ἐν τῇ ψυχῇ μου κλειῶ.

Περίξ μου σκότος ἄληκτον και ἄχανὸς ἐντὸς μου
και οὐδαμοῦ ὁσσεως ἐλπίς μὲ ἐνθαρρύνει
ἀφέθην εἰς τὰ κύματα τῶν συμφορῶν τοῦ κόσμου
φύλλον ξηρόν, νὰ σύρωμαι... ἄς γείνη ὅτι γείνη...

Ἄς ἀποθάνω... ἄς ταχῆ ἡ τλήμων μου καρδία
τί μ' ὄφελει τάχα νὰ ζῶ; κ' ἂν ζήσω; τί μὲ μέλλει...
Εἶν' ἡ ζωὴ μαρτύριον φρικώδους εἰρωνείας
Ἄπόταν ζῆ τις ἀπελπῖς, και δίχως νὰ τὸ θέλῃ.

Β'

Αὐτὰ πικρῶς καθ' ἑαυτὸν σκεπτόμενος και λέγων
τὸ κεκμηκὸς του ἔφερον εἰς Φρεατῖα βῆμα.
Ἐκεῖ ἐφ' ἦν τὸ στήθος του ἐκ τῆς ὀδύνης φλέγον
θὰ εὖρη δρᾶσον πρόσκαιρον, και μετ' ὀλίγον μνήμα

Εἶνε ἀδύνατον, ἐκεῖ... ἐκεῖ ὅπου τὸ πρῶτον
ἐρέμβασεν ἐνθουσιῶν τὴν ἄρρητον χαρὰν του
κ' ἐτόνισε τὴν λύραν του εἰς ἔσματα ἐρώτων
ἐκεῖ και τὴν φρικώδη του θὰ θάψῃ συμφορὰν του.

Ἐνθεν μὲν βράχος ἀπορρώξ μ' ἀκάνθας ἐστεμμένους
κάκειθεν δὲ, ἀφροστεφὲς και πλαταγίζων κύμα
Τί ἄλλο, πλέον ναυαγὸς καταπεποιημένος
θὰ ἐπρωτίμα ὡς ἀκτὴν και προσφιλές του μνήμα.

Ἀπὸ τοῦ βράχου τῆς Φρεατῖας. Ἄλλοτε ποτε.